

ILIAD ʒ 51: P. Berolinensis 9774

Σ 585–608d. First century B.C. Provenance unknown. Ed. pr. W. Schubart and U. von Wilamowitz-Moellendorff, *Griechische Dichterfragmente, Epische u. elegische Fragmente* (Berliner Klassikertexte v. 1), Berlin, 1907, pp. 18ff. See A. Ludwich, *BPhW* 27, 1907, 486f., W. Crönert, *LZB* 58, 1907, 443, K. F. W. Schmidt, *WKPh* 25, 1908, 281ff., G. Murray, *The Rise of the Greek Epic*⁴, Oxford, 1934, pp. 287ff., Bolling, *External evidence*, pp. 183f., C. F. Russo, *Hesiodi Scutum*², Firenze, 1965, pp. 51, 127ff. Now in the Staatliche Museen, Berlin (Plate 4).

This is one of the most remarkable of the eccentric papyri: it is the latest in date, it contains a lengthy interpolation from the Hesiodic *Scutum*, and it is liberally provided with critical signs, its most problematic feature.

In the ed. pr. the readings of the first column are in five places wrongly reported, and the editors failed to identify the lines in question. The endings]ν,]το,]υσ, (vv. 4, 5, 8 – on a level with 599, 600, 604) suit Σ 585ff. But there is a complication: the column was at least 17 lines in length, but v. 4, which should be Σ 585, ranges with 599. So there must have been some plus-verses between 589 and 596: this is also suggested by the letters]εσ in v. 16, which must belong either to a plus-verse or to 594: if they come from 594, there must have been an expansion of three lines between 589 and 594. This produces a column length of 17 lines. We can thus exclude Ludwich's suggestion that the fragment comes from a selection of excerpts, not from a text of Homer. Presumably the interpolation in Col. I stood after 589: its length suggests that a further scene was inserted, rather than an elaboration of the preceding description.

The critical signs are puzzling¹²¹. Diplai are prefixed to 603, 605, 608a, b, c, d; at 608a there is also what might be an obelos. 606a is marked by an obelos, 607 by a point. There is no obvious difference in the colour of the ink, but it is perhaps not necessary to assume that they were inserted by the original scribe. "Dass diese hier erscheinen, in einem Texte, der von der alexandrinischen Vulgata so stark abweicht, ist noch merkwürdiger als diese Abweichungen selbst": Wilamowitz. The obelos before 606a presents no difficulty: comparison with the Vulgate shews the line to be spurious. The diplai before 603 and 605 are not in themselves puzzling: the diplo is

¹²¹ There is an interesting, but misguided, discussion of the critical signs of this papyrus in Allen, *Homer, Origins and Transmission*, pp. 306ff. A list of Homeric papyri with critical signs is given by Lameere, *Aperçus*, p. 44.

prefixed to 603 in Ven. A, and there are scholia on both lines of a sort usually signalled by the dipole. But the only sign which would be at all appropriate before 608a,b,c,d is the obelos. Wilamowitz suggested that the diplai were intended to remind the reader that the lines occurred elsewhere, but, as he notes, we should have to assume that the scribe had made a mistake, since Σ 603 is absent from the parallel passage δ 17–19, while 606, which is not marked in the papyrus, recurs there. The point before 607 is even more problematic: the στιγμή was used by Aristarchus, apparently to express doubt about a line's authenticity – a milder version of the obelos¹²² – but this does not explain its presence here. Jachmann's suggestion (*Vom frühalex. Homertext*, p. 223, n. 1) that originally the στιγμή served "als nota im allgemeineren Sinne πρὸς ποικίλιας χρείας" may be relevant. But possibly this point and the apparent obelos before 608a, perhaps also that before 606a, were inserted simply to mark the beginning of a new section.

At all events, it looks as if the signs were originally inserted, whether in this papyrus or in an ancestor, by someone who collated his copy with a Vulgate text provided with marginal signs according to the conventional system; where this offered no guidance he used his discretion. This shews that the presence of critical signs in a papyrus does not guarantee that the text conforms to that used for a critical commentary, since critical signs could easily have been transferred in such an amateurish way from one text to another. They presuppose the existence of a commentary on the author concerned, but nothing more¹²³.

Col. I

	
Σ 585	[οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων]ν, [ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγύς ὑλάκτεον ἕκ τ' ἄλέον]το. [ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήε]ις [ἐν καλῇ βήσσηι μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,] [σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκ]οῦς. [7 lines]
594	[ὄρχευντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶι χειρὰς ἔχον]τες. []

¹²² See Ludwig, *AHT*, I, pp. 20, 22, 209, 318, II 319, and Sch. A ad B 203, Θ 535, K 398.

¹²³ Pace Turner, *L'érudition alexandrine et les papyrus*, CE 37, 1962, p. 151.

Col. II

- Σ 596 [εἴατ' ἐϋννήτους, ἦ]χα σ[τί]λβο[ν]τας ἐλαίωι·
 [καί ρ' αἶ μὲν καλὰ]σ στεφάνας [ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 [εἶχον χρυσεῖ]ας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 οἱ δ' [ὅτ' ἐ μὲν θρέξ]ασκον ἐπισ[ταμένοι]σι πόδεςσι
 600 ῥῆα μά[λ', ὥς ὅ]τε τις τροχὸν ἄρμεν[ο]ν ἐμ [παλάμ]ησιν
 ἐζόμεν[ος κ]εραμεὺς πειρήσεται, α[ἴ κ]ε θέη[ισιν]·
 ἄλλοτ[ε δ' αὖ] θρέξασκον ἐπὶ στίχ[α]σ[ι] ἀλλ[ήλοισι].
 > πολλὸς [δ' ἱμε]ρόεντα χ[ο]ρὸν περιίστα[θ' ὅ]μιλ[ος]
 > τερπόμε[νοι·] δοῖω δὲ κυ[β]ίστητῆρε κ[α]τ' αὐτ[οὺς]
 μολπῆ[σ ἐξ]άρχοντες ἐδίνεον κατ[ὰ] μέσ[σους].
 606a — ἐν δ' ἔσ[αν σ]υριγγε[σ, ἔσ]αν κίθαρίς τ[ε] καὶ α[ὐλοί].
 ἐν δὲ τ[ίθ]ει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὡκε[ανοῖο]
 ἄντυγα πὰρ πυμάτῃν σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 608a ≥ ἐν δὲ λιμὴν ἐτέτυκτ[ο] ξανοῦ κασσιτέροιο
 608b > κλυζ[ομ]ένωι ἱκε[λο]σ· δοίω δ' ἀναφυσιόω[ντες]
 608c > ἀργύ[ρει] δελφῖνες [ἐ]φοίνεον ἔλλ[ο]πας [ἰχθ]ῦς·
 608d > τοῦ δ' [ύπ]ο χάλκε[ιοι] τρέον ἰχθ[ύ]ες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς

Σ 597f.: The lines were omitted by Aristophanes, athetised by Aristarchus.

Σ 600: ρηα l. ῥεῖα.

Σ 604f.: The papyrus agrees with the Vulgate: Athenaeus (181 C) alleges that Aristarchus excised a line here μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς/φορμίζων (= δ 17/18) and interpolated it in the Odyssey. His assertions contradict all that we know about Aristarchus' critical methods: presumably Athenaeus found the line in a wild text of Σ, or got it from one of his sources who used such a text, knew that it was absent from the contemporary Vulgate, and falsely inferred that it was authentic and had been excised by Aristarchus¹²⁴.

Σ 606a: The unmetrical εσ[αν σ]υριγγεσ suits the space better than εσ[αν σ]υριγγεσ; ἔσαν is not Homeric, though it is found in a few MSS. at ι 48. The scribe appears to have been uncertain whether to write the

¹²⁴ Cf. Schwartz, *Die Odyssee*, München, 1924, p. 307. Russo (*op. cit.* p. 51) accepts Athenaeus' assertion and accordingly infers that "questo testo risente della critica alessandrina, la quale espunse Σ 604a–605b (Aristarco)".

singular or plural of κίθαρῖς: he first wrote κιθαρες and then altered this to κιθαρῖς. The plural is not found elsewhere.

The line does not occur elsewhere: for the idea, we may compare Σ 494f.

Σ 608: The editors wrongly report a paragraphos under the first two letters of this line.

Σ 608a,b,c,d: Cf. Hes. Sc. 207–215:

ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος ἀμαιομακέτοιο θαλάσσης
κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέρειο
κλυζομένῳ ἔκελος· πολλοὶ γε μὲν ἄμ μέσον αὐτοῦ
δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες
νηχομένοις ἔκελοι· δοίω δ' ἀναφυσιόωντες
ἀργύρεοι δελφῖνες † ἐφοίτων ἔλλοπας ἰχθῦς·
τῶν δ' ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
ἦστο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀπορρίποντι ἐοικώς.

The papyrus conflates the first two lines, and the rather commonplace ἐανοῦ replaces the ἀπαξ λεγόμενον πανεφθοῦ. In the description of the dolphins the sentence πολλοὶ γε μὲν ἄμ μέσον αὐτοῦ/δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες/νηχομένοις ἔκελοι had already been excised by Peppmüller (*Philologus* 50, 1891, 625) as a doublet¹²⁵; but the testimony of the papyrus is ambiguous, since it condenses the preceding passage¹²⁶. ἐφοίνεον in 608c has been defended¹²⁷, but it looks like an attempt to emend the unintelligible ἐφοίτων which is given by most MSS. In 608d τοῦ δ' ὕπο instead of τῶν δ' ὕπο is surely a mistake.

The papyrus must have had further plus-verses, Sc. 214f., or something similar, in the next column.

The position of the interpolation is strange: Oceanus naturally forms the last section of the description of the Shield: the Hesiodic lines could have been inserted much more aptly after 589.

¹²⁵ Peppmüller's excision is accepted by Rzach and Russo. Cf. Wilamowitz, *Hermes* 40, 1905, p. 118, Jachmann, *Calabrae Pierides*, *Philologus* 90, 1935, pp. 341ff., Merkelbach, *Konjekturen zu Hesiod*, *SIFC* 27/28, 1956, pp. 299ff.

¹²⁶ Russo strangely remarks "Anche per quanto riguarda lo Scutum il papiro mostrerebbe che già la critica alessandrina aveva condannati i versi 209b–211a": a quite unjustified conclusion.

¹²⁷ By Schmidt and Rzach: they translate it respectively by "scheuchten" and "blutrot färben".

There appears to be a further instance of contamination of the two Shields at *Sc.* 156–9 (= Σ 535–8): Cf. Eust. 1160, 46 ὅτι δὲ Ὀμηρικῶ ζήλω καὶ ἡ τοῦ Ἡσιόδου Ἀσπίς τοιαῦτα δαιμόνια ἔχει ὁμιλοῦντα τῇ μάχῃ, ὁ ἐντυχὼν εἴσεται. See Russo, pp. 113ff. and 219ff. Allen, *Homer, Origins and Transmission*, pp. 203ff., gives a list of passages where the text of Homer has been interpolated from Hesiod, but none of the instances which he mentions is on this scale.

ILIAD Φ 12: P. Grenfell 2,4, P. Hibeh 22, P. Heidelberg 1262–66

Φ 302–312, 370–414, 421–430, 607–611, X 27–38, 48–55, 73, 77, 81–84, 96–113, 125–143, 151–155, 197f., 226f., 247–256, 259b–262, 316–316c, 326–8, 340–3, 392a–401, 419–426, 440–448, 458–460, 462–5, 513– Ψ 1, 85–96, 115–141, 153–192, 195–229, 236–252, 265–8, 276–281. Between 280 and 240 B.C. Provenance: Hibeh. Cartonnage. Ed. pr. Grenfell and Hunt, *Greek Papyri, Series II*, pp. 5ff., No. 4, plates II, III, *Hibeh Papyri I*, pp. 96ff., No. 22, Gerhard, *Ptolemäische Homerfragmente*, pp. 20ff., Taf. II, III, IV, V, VI. See Blass, *Literarisches Zentralblatt*, 1897, No. 10, 331ff., Van Leeuwen, *Homeric XIX, De vetustissimis quibusdam fragmentis Iliadis nuper repertis*, *Mn.* 25, 1897, pp. 261ff., Menrad, *Über die neuentdeckten Homerfragmente Grenfell–Hunt*, *SBBayAkW*, 1897, Bd. II, pp. 321ff., Ludwig, *Homervulgata*, pp. 56ff., Allen, *CR* 25, 1911, pp. 253ff., Cauer, *Grundfragen*, pp. 40f., Jachmann, *Vom frühalex. Homertext*, pp. 217ff., Del Corno, *I papiri dell'Iliade*, pp. 96ff., Lameere, *Aperçus*, pp. 166ff., Reinhardt, *Die Ilias u. ihr Dichter*, pp. 529ff., Van der Valk, *Researches on the Text and Scholia of the Iliad II*, pp. 556ff., 562ff. Now in the Bodleian Library, Oxford, and the Universitätsbibliothek, Heidelberg.

This is the longest of the eccentric Homer papyri, and one of the most discussed. It is not certain whether the fragments come from one roll or more: the evidence of Hibeh frg. 22, which preserves parts of X 513–5, Ψ 1, is indecisive, since Ψ 1 might have been inserted as a *reclamans*¹²⁸.

The papyrus is written in a neat, legible and attractive hand; but the variation in the size of the letters makes it hard to calculate exactly how

¹²⁸ On this practice, see pp. 22f., n. 42.

many letters are missing in lacunae. A second, rather cursive, hand (m. 2) has in many places corrected mistakes and inserted variants. It is not clear whether the latter all come from a single text, or are a selection from various texts, a kind of primitive *apparatus criticus*. In the following places variants inserted by m. 2 agree with the Vulgate: Φ 413, Ψ 119, 123 (ἀνώγει), 128; at Φ 307 the reading of m. 2 is nearer to the Vulgate than that of m. 1, but not the same; in the following places m. 2 diverges from the Vulgate while m. 1 conforms to it: Φ 377, 397, 406, Ψ 123 (ὥσπερ m. 2); at Φ 378, 412, Ψ 156, 182, the readings of both m. 1 and m. 2 disagree with the Vulgate. A third hand, which it is convenient to refer to as m. 3, although it may be earlier than m. 2, has inserted the reading of the Vulgate, ὄρτο, at Ψ 214, and was probably responsible for part of the double attempt to correct Βορεαί at Ψ 195: it is easily distinguished from m. 1 and m. 2: the ink is paler, and the hand itself, though not a literary hand, is more regular and legible than m. 2.

The columniation has been discussed at length by Gerhard (pp. 24–30), on the assumption that every column was exactly 31 lines in height. But though the columns seem normally to have been between 29 and 31 lines long, absolute uniformity is unusual, and there is certainly not enough evidence to justify this assumption. Gerhard's examination of the columniation shews that the number of lines differed markedly from the Vulgate in the missing parts of X, in particular between 156 and 259b, and between 287 and 393; but whether this is due to addition, omission or displacement of lines cannot be established.

In several places there are marginal signs. Points are prefixed to Φ 382a, X 84, 103, Ψ 127, 226, possibly also Ψ 199, though it might be part of the last letter of the corresponding line in the previous column (Ψ 172). The one before Φ 382a might be some sort of critical sign¹²⁹. Two of these points occur at a distance of 20 lines from each other (at X 84 and 103, assuming that there were no additions or omissions in the lost section X 85–95), which suggests that they might be part of a decimal system of stichometry¹³⁰. The fact that there are not more such points to be seen would not be surprising, since the left margin is seldom preserved in good condition. The remaining marginal signs are even more puzzling: (1) Φ 377:

¹²⁹ Jachmann (*op. cit.* p. 223, n. 1) describes it as the "Vorläufer eines kritischen Zeichens".

¹³⁰ On this practice, see p. 118, n. 107.

at the end of the line is a small Γ^{131} ; possibly this was prefixed to a line in the next column – 409 or 410; (2) below the first two letters of Φ 422 and 424 are paragraphos-like marks; (3) Ψ 122: below the first two letters of the line is a similar paragraphos-like mark: perhaps it is connected with the variant at the beginning of the line; (4) Ψ 152: nothing is left of the line itself, but a short stroke ascending to right is prefixed to it; (5) Ψ 155a: a bolder and longer stroke ascending to right is prefixed to the line: perhaps it has something to do with the variants in this passage. There is also a faint stroke above the first two letters of the line. Possibly these are the remains of a caret τ ; (6) Ψ 157: there are traces of a sign rather like a dipole; (4), (5) and (6) might well be critical signs of a primitive sort, or indicate a disturbance or dislocation in the text, which clearly diverged considerably from the Vulgate, though it cannot be completely reconstructed; (7) Ψ 184: there are two paragraphos-like dashes below the last letters of the line.

Heid. frg. 1262a

- Φ 302 π[λῶον καὶ νέκυεσ· τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 π[ρὸς ῥόον ἀΐσσοντοσ ἀν' ἰθύν, οὐδέ μιν ἴσχευ
 εὐρ[ὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἐμβαλ' Ἀθήνη.
 οὐδὲ Σκάμ[ανδροσ ἐληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
^{το M. 1}
 χῶεδω Πηλεΐ[ωνι, κόρυσε δὲ κῦμα ῥόοιο
^{ὑψοῦ ἀειρό[μεν]ος τ[M. 2}
 πάντο[θε]ν ἐξ[ο]
 «φίλε κασίγνητ[ε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 σχ[ῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτοσ
 310 ἐκπ[έ]ρσ[ε]ι, [Τ]ρῶ[ε]σ δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 ἀλλ' ἐπ[ά]μυν[ε] τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
 ὕδατοσ [έ]κ πηγέ[ων, πάντασ δ' ὀρόθυνον ἐναύλους,

Heid. frg. 1262b & Grenf. frg. 1

- 370 [έξ ἄλλων; ο]ὐ [μ]έν τοι [έγ]ώ [τ]όσ[ον αἵτιόσ εἰ]μι,
^{π[ά]ντες M. 2}
 [ὄσσον . . .] . . . π[] ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.

¹³¹ Laum, *Das alexandrinische Akzentuationssystem*, Paderborn, 1928, pp. 106ff. discusses these marginal signs: on (1) he remarks “es ist lediglich Vermutung, das Zeichen Γ nach Φ 377 hinter HPH könne sich auf HPH selbst beziehen und Spiritus asper andeuten”.

- Φ 372 [ἀλλ' ἦτοι] μὲν ἐγὼ λήξ[ω] μέν[ος, εἰ σὺ κελεύεις,
[παυέσθω] δὲ καὶ οὔτοσ' ἐγ[ώ] δ' ἐ[πι καὶ τόδ' ὁμ]ο[ῦμα]ι,
[μή ποτ'] ἐπ[ι] Τρώε[σσ]ιν ἀληξ. [σειν κακὸ]ν ἦμαρ,
375 [μῆδ' ὅπ]ρ' ἂν Τρώη μαλερῶι πυρὶ π[ᾶσα δάη]τ[αι
[καί]ο[ι] μῆνι, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχα[ίων.]»
[αὐτ]ᾶρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκ[ώλενο]σ' Ἥρη Γ
[.] M. 2
[α]ὐτίκα μείλιχοισι προσήυδα φα[ίδ]ιμ[ον] υἱόν·
[«Ἥφ]αιστε, σ[χέ]ο, [τ]έκνον ἀγακλεέ[σ· οὐ γάρ] ξοικ[εν
380 [ἀθά]νατον θῆον ὧδε βροτῶν ἔνεκα [στυ]φελ[ίζειν.]»
[ὦσ] ἔφατο, Ἥφαιστοσ' δὲ κατέ[σ]βεσε [θεσ]πιδάε[σ πῦρ,
[ἄ]ψορον δ' ἄρα κύμα κα[τέ]σχετ[ο καλ]ᾶ [ῥέεθρα (?)
M. 1
382a κα[ῶ]ν, ἧ τὸ πάροιθεν ἔει κα[λλίρροο]ν [ῥ]ῥωρ.
αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μέ[νος, οἱ μὲν ἔπειτα
παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκαχε χ[ωομ]ῆν[η] περ·
385 ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖ[σ]ιν ἔρις πέσσε βεβ[.] . . θυ[ῖα
[ἄρ]γα[λ]ῆ, [δί]χα δ[έ] σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄ[η]το·
[σὺν δ' ἔ]πεσον μεγ[άλ]ω[ι] πα[τάγ]ωι, [βρ]άχ[ε δ' εὐρεῖα χθών,
[ἀμ]φι δὲ σάλπιγξεν μέγα[σ] ο[ῦρ]ανός. αἶε δὲ Ζεὺς
[ἦ]μενος Οὐλύμπωι· ἐγέλασ[σε] δὲ οἱ φίλον ἦτορ
390 [γ]ηθοσύνηι, ὅθ' ὀρᾶτο θεοῖ[σ] ἐριδι ξυνιόν[τ]ας.
[ἐνθ' οἱ γ' οὐκέτι] δηρὸν ἀφ[έ]σ[τασαν] ἦρ[χε γὰρ Ἄρ]ησ
[ρίνοτόροσ καὶ πρῶτο]σ' Ἀθηναίηι ἐπόρουσ[ε
[χά]λκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὁ νείδεον φάτο μῦ[θο]ν·
[«τίπτ' αὖτ',] ὦ κυνέμω, θεοὺς ἐριδι ξυν[ελ]αύνει[σ
395 [θάρσοσ] ἄητον ἔχο[υσα], μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκ[ε]ν;
[ἦ οὐ μέ]μν[ηι] ὅτε Τυ[δε]ίδηι Διομήδει ἄνωγας
[ο]ὐτάμ[εναι, α]ὐτῇ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα
M. 2
[ιθ]ὺς ἐμ[εῦ] ὤσας, ἐμὲ δὲ χροά καλὸν ἔδωψας;
[.] γ[ι]

Heid. frg. 1262c

- 400 [ὦσ εἰ]π[ὼν ο]ὔτ[ησ]ε κατ' ἀσπίδα θυσ[σανόεσσας
M. 1 M. 1
401 [σμερδαλέ]ην ἣν [δ] οὐδὲ Διὸς δάμνησ[α] κεραυνός·
403 [ἦ δ' ἀναχ]α[σ]σ[α]μένη λίθον εἴλετο χειρὶ [π]α[χείηι]

- Φ 404 [κείμενον] ἐ[ν] πεδίῳι μ[έλ]ανα, τρηχύ[ν] τε μέγαν τε,
σπίδα M. 2
 406 [τῷ βάλε θ]οῦ[ρ]ον Ἄρηα κ[ατ'] αὐχένᾳ, λ[ύ]σ[ε] δὲ γυῖα.
 [ἐπτά δ' ἐ]πέσχε πέλεθρα πρῶτων, ἐκό[νισε] δὲ χαίτας,
 [τεύχεά τ' ἄ]μφοράβη[σ]ε· γέλασσε δὲ Παλλ[ὰς] Ἀθήνη,
 [καὶ οἱ ἐπευχ]ομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 410 [«νηπύτι', οὐ]δέ νύ πῶ ποτ' ἐπεφράσω ὅσσ[ον] ἀρείων
 [εὖχομ' ἐγών] εἰ[μ]αι ἡ μοι μένος ἀντιφερ[ί]ζεις.
εἰ M. 2
 [οὕτω κ]εν κα[ὶ] μητρὸς ἐρινύας ἄψ ἄ[ποτ]εῖν[οις],
οὐνεκα M. 2
 [ἥ τοι χω]ομένη κα[κ]ὰ μήδεται, εἴ κε γ' Ἀχ[αιοὺς]
 [κάλλιπες, αὐτὰρ Τ]ρ[ωσὶ]ν ὑπερφιάλοισ[ιν] ἀμύνεις.»

Hibeh frg. 12

- 421 καὶ [δὴ αὖθ' ἡ κυν]ᾶ[μυια] ἄγει βοροτολογόν Ἄρηα
 δηῖτου ἐκ προ[λ]έμοιο κα[τὰ] κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.»
 ὦσ φάτ', Ἀ[θην]αίη δὲ μ[ετέσσυτο], χαῖρε δὲ θυμῷ,
 καὶ ῥά [ἐπιε]ῖ[σ]σάμενη προ[δ]ὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 425 ἤλασε· τῇ[σ] δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 [τῷ μ]ῆ[ν] ἄρ' ἄμφω θεῖνε ποτὶ χθο[νὶ] πουλυβοτείρῃ,
 [ἡ δ' ἄρ'] ἐπευχομένη ἔπ[εα] πτερόεντ' ἀγόρευε·
 [«τοιοῦτοι νῦν π]άντες, ὅσοι Τρώ[εσσιν] ἀρωγοί,
 [εἶεν, ὅτ' Ἀρ]γείοισι μα[χ]οίατο κυδα[λίμοισιν],
 430 [ὧδὲ τε θαρ]σαλέοι καὶ τλήμονες, [ὥς Ἀφροδίτη]

Grenf. frg. 2

- 607 [ἀσπάσιοι προτὶ ἄστ]υ, πόλιν δ' ἐμπ[λητο] ἀλέντων.
 [οὐδ' ἄρ]α τοί γ' ἔτλαν πόλεος κα[ὶ] τείχεος [ἐκτὸς]
 [μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γν]ώμενα[ι] ὅς κε πε[φ]εύγοι
 [ὅς τ' ἔθ]αν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' [] . ὥς ἐσέχ[υντο]
 [ἐς πόλιν, ὃν τιν]α τῶν γε πό[δε]ς καὶ γ[οῦνα] σαώσαι.

Heid. frg. 1263a & Grenf. frg. 3

- X 27 [ὅς ῥά τ' ὀπώρ]ησ εἴσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ α[ὖ]γαί
 [φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι] νυκτὸς ἀμολγῶι·

- X 29 [ὄν τε κύν' Ὀρίωνος ἐπικλησιν κ]αλέουσιν.
 [λαμπρότατος μὲν ὃ γ' ἐστί, κακ]ὸν δέ τ[ε σῆμα τέτυκται,
 [καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν με]ρόπεσσ[ι βροτοῖσιν·
 [ὥς τοῦ χα]λ[κὸς ἔλαμπε περὶ στ]ήθεσσι θέ[οντος.
 [ὠϊμῶξε]ν δ' ὃ [γέρων, κεφαλὴν δ' ὃ γε] κ[όψατο χερσὶν
 [ὕψος' ἀν]α[σχόμεν]ος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει
 35 [λίσσόμε]νο[σ φί]λογ[υί]όν· ὃ δὲ [προπάροιθε πυλάων
 [ἐστήκει, ἄμοτον] μεμα[ὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 [τὸν δ' ὃ γέ]ρων ἐλεεινὰ προ[σηύδα χεῖρας ὀρεγνύς·
 [«Ἔκτορ, μή μοι μίμν]ε, φίλο[ν τέκος, ἀνέρα τοῦτον

Grenf. frg. 4 Col. I

-
 48 [τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείου]σα γυ[ναικῶν.
 [ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατ]ῶι, εὖ τ' ἂν ἔπειτα
 [χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσό]μεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 [πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων] ὀνομάκλυτος Ἄλτη[σ.
 [εἰ δ' ἤδη τεθνῶσι καὶ εἰν Ἀτ]δαο δό[μοισιν,
 [ἄλγος ἐμῶι θυμῶι καὶ μητέρι, τοί] τεκόμεσθα·
 [λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερ]ον ἄλγος
 55 [ἔσσεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάνηις Ἀχιλ]ῆϊ δαμασθείσ

Hibeh frg. 13 Col. I

-
 [.].
 73(?) [κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι] φ[α]νείη·
 77(?) [ἦ ῥ' ὃ γέρων, πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χ]ερσὶν

Grenf. frg. 4 Col. II

-
 81 κ[αί μιν δάκρυ χέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 «Ἔκ[τορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο καί μ' ἐλέησον
 α[ὐτήν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον·
 . τ[ῶν μνήσαι, φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα

Hibeh frgs. 13 (Col. II), 26 & Heid. frg. 1263b

-
 X 96 [ὡς "Εκτωρ ἄσβεστο]ν ἔχ[ων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
 [πύργω]ι ἔπι προὔχοντ[ι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
 [ὁ]χ[θ]ήσας δ' ἄρα εἶπε πρ[ὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 «οἷμοι ἐγών, ἡ μέ[ν] κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 99a λωβητός κεν πᾶσι μετὰ Τ[ρώεσσι] γενοίμην (?)·
 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳσὶ ποτὶ [πτόλιν] ἡγήσασθαι
 νύκτα ποτὶ δνοφερὴν [ὅτ]ε [τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολ[ὺ] κέρδιον ἦεν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἄτας]θαλίησιν ἐμήισιν,
 105 [α]ἰδ[έ]ομαι Τρῶ[ι]ας κα[ὶ] Τ[ρωιάδας] ἐλκεσιπέπλους,
 [μή] ποτέ τις ἐξήγησι κακώτ[ερος] ἄλλος ἐμεῖο·
 "Εκτ[ωρ] ἦφι βί]ηφι πιθ[ή]σας ὤλεσε λαόν'.
 ὡς [ἐρέουσιν· ἐμοὶ] δὲ [τό]δ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν
 [ἀντην ἢ Ἀχ]ῖ[λ]η[α] [κατακτείναντα] νέεσθαι,
 110 ἢ [αὐ]τῷ πρὸ πόλ]ηρος ἐκλειῶ[σ] ἀπ[ολέσθαι].
 αἱ M. 2
 [εἰ δέ κε]ν ἀσ[πί]δ[α] μὲν [κ]αταθείμεν ὁμφ[αλόεσσας]
 [καὶ κόρ]υθα βριαρὴν, δ[ό]ρυ δὲ πρὸς τ[εῖχος] ἐρείσας
 [αὐ]τὸς [ἰ]ὼν [Ἀ]χιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω

Heid. frg. 1263c & Hibeh frg. 13 (Col. II)

- 125 [αὐτὸς ὡς τε γυν]αῖκα ἐπὶ ἀπὸ τεύχεα δύ[ω].
 [οὐ μὲν πῶς νῦν ἔ]στιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης[σ]
 126a [c. 12 letters]μοιο μεμαότα δακρυόεντος
 ναι M. 1 σ M. 1 σ M. 1
 [τῷ δαριζέμε] [.] ἄ τε παρθένον ἡγήθεόν τε,
 [παρθένος ἡγήθεο]σ οταρίζετον ἀλλήλοισιν.
 [βέλτερον αὐτ' ἐριδι] ξυγγελάνομεν ὅττι τάχιστα·
 130 [εἶδομεν ὅπποτ]έ[ρ]ω; Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀρέξη[ι.]»
 [ὡς ὀρμαινε μέν]ων, ὁ δ' ἄρα σχεδὸν ἦλυθ' Ἀχιλλεὺς
 132 [ἴσος Ἐνυαλίωι, κορυ]θαίχῃ πτολεμιστῇ,
 136 ["Εκτο]ρ[α δ', ὡς ἐνόησεν, ἔ]λε [τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ'] ἐ[τλη]
 αὐθι μένειν, ὀπίσ[ω] δὲ πύλας λί[πε, βῆ δὲ φοβηθείς·

- X 138 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶν ταχέεσσ[ι
 ἥϋτε κίρκος ὄρεσφιν, [ἐλ]αφρ[ότατος πετεηνῶν,
 140 καρπαλίμ[ωσ] ῥρμη[σε μετὰ τρήρωνα πέλειαν,
 ἥ δέ τ' ὕπα[ι]α φοβε[ῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκῶσ
 τα[ρφέ]α ἐπαΐσσει γ[
 [ὦσ ἄρ' ὁ γ' ἐμμ]εμαῶ[σ ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἔκτωρ

Grenf. frg. 6

-
 151 [ἥ δ'] ἐτέρ[η] θέρει προρέει ἐϋκυῖα χαλάζηι,
 [ἦ χιό]νι ψυχρῶι, ἦ ἐξ [ὔδατος κρυστάλλωι.
 [ἐνθα] δ' ἐπ' αὐτάων π[λυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
 [καλ]οὶ λαΐνιοι, τόθι εἵμα[τα σιγαλόεντα
 [πλὺ]νεσκον Τρώων ἄλ[οχοι καλαί τε θύγατρες

Hibeh frg. 14

-
 197(?) [τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρ]έψασκεν Ἀχιλλεὺ[σ
 [.] . εἰ

Hibeh frg. 15

-
 226(?) ἥ [δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἔκτορα δῖον
 Διὶφόβ[ωι ἐϋκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

Hibeh frg. 16

-
 247 [ὦσ φαμένη καὶ κερδοσύνηι ἡγήσα]τ' Ἀθ[ή]ν[η].
 [οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλή]λοισιν ἰόντες,
 [τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κο]ρυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 [«οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥσ τὸ] πάρος περ
 [τρίσ περὶ ἄστου μέγα Πριάμου δῖος(?) οὐδέ ποτ' ἔτλησ
 [μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με] θυμὸς ἀνώγει
 [στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἦ κεν ἄλο]ίην.
 [ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοῖ] γὰρ ἄριστ[οι

- X 255 [μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοπο]ι ἔρμον[ιάων·
[οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἶ κε]ν ἐμοὶ Ζ[εὺ]σ
.

Grenf. frgs. 7 (Col. I) & 9

- 259b Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λ[ε]λ[ά]χωσι θ[ανόντ]α.»
[τὸν δ'] ἄρ' ὑπόδ[ρ]α ἰδὼν προσέφη [πόδας ὠ]κ[ύ]σ 'Αχιλ[λ]εύς·
[«Ἐκτορ, μὴ μοι, ἄλ[α]σ]τε, συνημοσύν[ας ἀγόρ]ευε·
[ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀ]νδρά[σ]ιν ὄρ[κ]ια πισ]τά,
[οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμό]φ[ρο]ν[α θυμὸν] ἔχ[οντ]εσ
.

Grenf. frg. 7 Col. II

- 291 τ[ῆ]λε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χῶσατο δ' Ἐκτωρ
.

Grenf. frgs. 5 & 8 (Col. I)

- 316 [χρύσσαι, ἃς Ἡφαιστοσ ἔει λόφο]ν ἀμ[φί] θαμ[ε]ιά]σ,
316a [σείων Πηλιάδα μελ]ίην κατὰ [δεξιὸν] ὤμον
316b [δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸ]σ ἐλάμπ[ε]το [εἰκελος αὐγῇ
316c [ῆ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἡελίου] ἀνιόντ[ος].
.

Hibeh frg. 17

- 326 τῇ ῥα ἐπὶ οἷ [μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς,
[ἀν]τικρὺ δ' ἀπελ[ο]ῖτο δι' αὐχένος ἥλυθ' ἀκωκή·
[οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἄσ]φ[άραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια
.

Grenf. frg. 8 Col. II

- 340 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τ[ε] ἄλ[ι]σ χρυσόν τε δέδεξο
[. .]λλα τ[ε]
[σῶμ]α δὲ οἷκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς με
[Τρῶ]εσ καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.»
.

Hibeh frg. 18 Col. I

.
 X 392a [καὶ τ]εθνήτοτα περ· τόσα γὰρ κάκ' ἐμή[σατ'] Ἀχαιοῦς
 [.]δὴ μέγα κῆδος· ἐπέφνομεν Ἑκ[τ]ορα δῖον

Heid. frg. 1263 d Col. I

394 [ὦ Τρῶες κατὰ ἄστρῳ θεῶι ὦσ' εὐχετόων]το.»
 [ἦ ῥα, καὶ Ἑκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.]
 [ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τέ]λογτα
 [ἐσ σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέουσ' δ' ἐξῆπτεν ἱμ]άντας
 []
 400(?) []ην
 []ι

Hibeh frg. 18 Col. II

.
 419 εἴ τ[ω]σ ἡλικίην αἰδέσσεται ἡδ' ἐλέησῃ

Heid. frg. 1263 d Col. II

420 γῆρας· καὶ δ[έ] νυ τῶι γε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μ[ιν] ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
 Τρωσί· μάλ[ισ]τα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε.
 τοίους γάρ [μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 τῶμ πολλῶν οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ
 425 ὥς ἐνόσ, οἷ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
 Ἑ[κ]τορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι

Hibeh frg. 19

.
 440 [ἀλλ' ἦ γ]ε ἱστ[ο]ν ὅ[ν] φ[αι]νε μυχῶι δόμου ὑψηλοῖο
 [δίπ]λαχα πορφ[υρέ]ην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 [αἶ]ψα δ' ἄρ' ἀμφιπ[ό]λοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν
 [ἀμφι π]υρὶ στῆ[σαι] τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 [Ἑκτορ]ι· θερμὰ λ[οε]τρὰ μάχῃσ' ἐκ νοστήσαντι,
 445 [νη]π[ί]νῃ, οὐδ' ἐνόη[σεν] ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 [χέρσ'] ὑπ' Ἀ[χι]λῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη,

- X 447 [. . . .] . . σ δ' ἤκ[ουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
[τῆς δ' ἐλ]ελίχθη γυ[ῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·

Hibeh frg. 20

- 458 [ἦ μιν ἔχεσκέ, ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μ]έ[ν]ε[ν] [ἀνδρῶν,
[ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος]οὔδενι εἶχ[ων.]]
[ὦς φαιμένη μεγάροιο διέσσυτο μαι]νά[δι ἴση

Hibeh frg. 21

- 462 [αὐτὰρ ἐπεὶ Σκαιάσ] τε πύλ[ας καὶ] πύργον ἴκανεν,
[ἔστη παπτή]νας' ἐπὶ τείχ[εσσι], τὸν δὲ νόησεν
[ἐλκόμενον πρόσθε]ν πόλε[ωσ· τ]αχέεσθ' δὲ μιν ἔππ[οι
465 [ἔλκον ἀκηδέστωσ κοί]λας [ἐπὶ] ν[ῆ]ας Ἀχαιῶν.

Hibeh frg. 22

- 513 [οὐδὲν σοὶ] ὄφελ[ος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
[ἀλλὰ π]ρὸς Τρώ[ων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.]]
[ὦς ἄρ' ἔ]φη κλ[αίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Ψ 1 [ὦς οἱ μὲν] στεν[άχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Heid. frg. 1264a

- 84 [εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενόϊτιος ἐξ Ὀπρέ]ντος
[ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,]
[ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδά]μαντος,
[νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ'] ἀστραγά[λοισι χο]λῳθείς·
[ἐνθα με δεζάμενος] ἐν δώμασιν ἱππ[ότα Π]ηλεὺς M. 2
90 [ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως καὶ σὸ]ν θεράποντ' ὀνόμ[ηεν·
91 [ὦς δὲ καὶ ὁστέα νῶϊ]ν ὁμῇ [σ]ορὸς ἀμφικαλύπτει.]]
93 [τὸν δ' ἀπαμειβόμενος] προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
93a [ἦδ' ὁ μάλ' ἀκνώσσω]ν ἐ]ν ὀνειρείησι πύλῃσιν·
[«τίπτε μοι, ἡθελίη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλή]λ[ο]υθ[ας,
[]
[]

$$\begin{bmatrix} \vdots \\ \vdots \\ \vdots \end{bmatrix} \quad \begin{bmatrix} \vdots \\ \vdots \\ \vdots \end{bmatrix} \quad \begin{bmatrix} \vdots \\ \vdots \\ \vdots \end{bmatrix}$$

.....

Hibeh frg. 23 (Col. I) & Heid. frg. 1264b

131 [c. 27 letters]^{ασ ἐκέλευσε M. 2}
 [αν δ' ἔβαν] ἐσ δίφρου[σ (?)]^{τε [-.] . [-.] εντ[}
 [ἦ[νί]οχοί τε,
 [πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἰ]πέτο πεζῶν,
 [μυριοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐτ]αῖροι·

- Υ 135 [θριξί δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, ἀ]σ ἐπέβαλλον
 [χειρόμενοι· ὀπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλ]λεὺς
 136a [ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶ κόμην ηἴσχυν]ε δαΐζων
 [ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄ]ιδόσδε.
 [οἱ δ' ὅτε χῶρον ἱκανον ὅθι σφισι πέφραδ' Ἀχιλλ]εὺς,
 [κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήσον] ὕλ[ην].
 140 [ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκησ δῖος Ἀχιλλ]λ[ε]ύ[ς].
 [στὰς ἀπάνευθε πυρῆσ ξανθὴν ἀπεκ]είρατο χα[ίτ]ην,

Heid. frgs. 1264c, d, e, 1266a, d, Grenf. frg. 10 & Hibeh frg. 25

-
 152 / [ὦσ εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 θῆ[κεν, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 κα[ί] νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο
 155 εἰ μ[ὴ]
 εσ [M. 2
 κλα[.] ἀτρεῖ [.] γοναψσπρ [
 156 [«Ἀτρεΐδη, σοὶ] μὲν τε μάλιστά γ[ε] λαὸς Ἀχαιῶν
 > [πείσονται μύθοισι (?)] . . οιομεν ὅττι τάχιστα
 [.] τ[. . .] ας ἰέναι κα[ὶ] δεῖπ[νο]ν ἄνωχθι
 [ἔπλεσθαι·] τὰδε δ' ἀμφιπονη[σόμε]θ' οἷσι μ[άλιστα]
 [κῆδεός ἐσ]τι νέκυς· περὶ δαν[.]
 160a [. κηδ]εμόνες· σκέδασον[
 [αὐτὰρ ἐπ]εὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ [ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 [αὐτίκα λ]αὸν μὲν σκ[α]λέ[δα]σεν κατὰ νῆας ἐτίσας,
 σι M. 2
 162a [κάπνισσ]άν τε κατὰ κλίας κα[ὶ] δεῖπνον ἔλοντο.
 [κηδ]εμόνες δὲ καταῦθι μέ[νον] καὶ νήσον ὕλην
 [ποι]ήσαν δὲ πυρὴν ἐκα[τόμπεδον] ἔνθα καὶ ἔνθα,
 [. . .] . . . ξ[. . .] ράβ[υ] [. . .] νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
 165a μυρ[ί] [ὄνει]ατα χερσὶν ἀμηςά[μενοι] κατέθηκαν,
 πολλὰ δὲ ἴφια [. . .] μῆ[λ]α [καὶ] εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆσ [ἔδερον] τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 δημὸν ἐλὼν [ἐκάλυψε] νέκυν μεγάρυμος Ἀχιλλεὺς

Heid. frg. 1265a Col. I

- 169 [ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματ]α νῆει.
 [ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφο]ρῆας,
 [πρὸς λέχεα κλίνων· πῖσυρας δ' ἐρι]αύχενας ἱπ[π]ο[υ]ς

- Ψ 171 []
[έσσυμένωσ ἐνέβαλλε πυρῇ μεγάλα στεν]αχί[ζω]γ.
[2 lines]
[] . [. .]ασ
[3 lines]
178(?) [] . λλ[
179 [«χαῖρέ μοι, ὦ Π[ῶ]τρο]χ[λε, καὶ εἰν Ἀῖδαο δό]μοισιν·
[πάντ]α γὰρ ἤδη τοι τετελεσ[μένα ὥσ περ ὑπ]έστην.
[δώδεκ]α μὲν Τρώων μ[εγα]θύμων υ[ιέ]α[σ] ἐσθ[λο]ύς
[τ]ρὺς ἄμα σφὶ πάντας π[ύρ] ἀμφέπει, Ἐκ[τορα] δ' οὐχί·
[τ]ρόνδε γὰρ οὐ δώσω πυρ[ρ]ὶ καέμεν, ἀλλὰ . [.]υ[.] . . !
183a [ὠμησ]ταῖσ φαγέειν· τ[όσ]α γὰρ κάκ' ἐμήσατ' Ἀ[χ]αι[ο]ύς.»
[ὥσ φάτ' ἄ]πειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο,
185 [ἀλλὰ κύν]ας μὲν ἄλλακε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδ[ί]τη
[ῆματα καὶ] νύκτας, ῥο[δό]εντι δὲ χρ[ε]ῖεγ ἐλαίωι
[ἀμβροσίωι, ἵνα μ]ή μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.
[τῶι δ' ἐπὶ κυάνεον ν]έφροσ ἦ]γαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
[οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλ]υψε δὲ χῶρ[ον ἅπ]αντα
190 [ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶ]ν μένος ἡελίοιο
[σκήλει' ἀμφὶ περὶ χροά] ἵνεσιν ἡδὲ μέλεσ[σιν].
.

Heid. frgs. 1265a (Col. II), 1265d, 1266A, Grenf. frg. 11 (Col. I)

- 195 Βορρᾶ^η καὶ Ζεφύρωι, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ,
195a ἄρνῶν π[ρ]ωτογόνων ῥέξειν κλε[ι]τὴν ἐκατόμβην·
πολλὰ δ' ἀποσπέν[δ]ων ἡράσατο δ[ί]ος Ἀ[χ]ιλλεὺς
ἐλθεῖν ὅττι τάχιστα πυρὶ φλεγεθοῖατο νεκρ[οί],
ὑλῆι τε σσεύαιτ[ο] καιήμ[εν]αι. ὦκα δὲ Ἴρις
εὐχολῆσ ἀΐουσα μετ' ἀγ[γε]λοσ ἦλθ' ἀνέμοισιν.
200 οἱ μὲν ἄρα Ζεφύρ[οιο] δυσάεος ἀ]θρόο[ι] ἐνδον
εἰλαπίνην δ[αίνυντο]· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
βηλοῦ ἐπὶ λλ[ι]θέου· τοὶ δ' ὥσ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
πάντ[ε]σ ἀνήϊξαν κάλεόν τέ μιν εἰς ἕκαστοσ·
ἡ δ' [αὖθ] ἔξεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
205 «οὐκ [ἔ]δος· εἴμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεάνοιο ῥέεθρα,
Αἰ[θ]ιόπων ἐσ γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας

- Υ' 207 ἀθ[ανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
ἀ[λλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἤδὲ Ζέφυρον κελαδαινόν
ἐλ[θεῖν ἀρᾶται καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
209a ἀρν[ῶν πρωτο]γ[όνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
ὄφρα [πυρὴν] ἔρσητε καὶ ἡμ[ε]γα[ι, ἥ ἐνι κεῖται
Πάτρ[οκλος, τ]ὸν πάντες ἀναστεν[άχουσιν Ἀχαιοί.]»
ἡ μ[ὲν ἄρ' ὥς εἰ]ποῦσ' ἀπεβήσατο, το[ῦ] δ' [ὀρέοντο
ἡχῇ θ[εσπεσί]ῃ, νέφεα κλονέοντα πάρ[ο]ι[θεν].
αἰψα [δὲ] πόντον ἔκτανον ἀήμενοι, ἦλθε δὲ κ[ῦμα
215 πνοῖ]ῃ[ι ὕ]πο λλιγυρῇ· Τρώϊν δ' ἐρίβωλον ἔκ[οντο,
ἐν δὲ [πυ]ρᾷ ἔπεσον, μέγα δ' ἔαχε θεσπιδαῖς π[ῦρ.
παυ[νύχ]οι δ' ἄρα τῶι γε πυρῇσ' ἄμυδι[σ] φ[λόγ' ἐβ]α[λλον,
[φυσῶν]τες λιγέωσ' ὁ δὲ πάννουχος ὤκυς Ἀχ[ι]λλεὺς
χ[ρ]υ[σ]έου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύ[πελλον
220 [οἰ]ν[ον ἀφυ]σρόμενος χαμάδις δ[...]ε δὲ γαῖ[αν,
κικλήσκων ψυχὴν Πα[τ]ρόκ[λου τεθ]νῆ[το].
ὥς δὲ πατήρ οὐ πα[ιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
[νυμ]φ[ίου], ὅς τε θανὼν [δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
χρεδ M. 1
πυρῶν παρ[.] π. ρη[M. 2

Grenf. frg. 11 Col. II

- 223a χήρωσεν θ[ε] γυναιῖκα μυχῶι θαλάμοιο νέοιο
223b ἀρητ[ε]ρ[ὸ]ν δὲ τ[οκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν,
ὥς Ἀ[χιλε]ὺς ἐτ[άροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
225 ἐρπύζων παρ[ὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.
ἦμος δ' ἑωσφόρος εἴσι φῶς ἑρέων ἐπὶ γαῖαν,
ὄν τε μέτα κρ[οκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδνεται ἡῶς,
τῇ[μοσ] πυρκα[ϊ]ῇ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
[οἱ δ' ἄ]νεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι
.

Heid. frg. 1265e

-
236 [«Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδε]σ' Ἀχαιοί,
[πρῶτον μὲν κατὰ] πυρκαϊήν σβέσσετ' αἰδοπι οἶνωι
[πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσ]χε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
[ὅστέα Πατρόκλιοι Με]νοιτιάδαο λέγωμεν

- Ψ 240 [εὖ διαγιγνώσκοντες· ἄρι]φραδέωσ γὰρ ἔκειτο·
 [ἐν μέσσηι γὰρ ἔ]κειτο πυ[ρ]ῆι, τοῖ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
^{πιμῖξ M. 2}
 [ἐσχατι]ῇ καίοντο ἔ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 [καὶ τὰ μέ]ν ἐγ χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῶι
 [θείομεν,] εἰς ὃ κεν αὐ[τὸς] ἐ[γ]ὼν Ἄϊδι κλεύσωμαι.
 245 [τύ]μβον δ' οὐ μάλ[α πολλὸν ἐγὼ πονέ]εσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπειε[ι]κέα τ[οῖον·] ἐπειτα δὲ καὶ τ]ὸν Ἀχαιοὶ
 [εὐρύν θ' ὕ]ψ[ηλό]ν τε [ε τι]θήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 [δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυ]κ[λ]ήϊσι λίπτησθε.»
 [ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἐπίθοντο ποδῶ]κεί Πηλεΐωνι.
 250 [πρῶτον μέ]ν κατὰ πυ[ρκαϊ]ῇν σβέσαν αἰθοπι οἴνωι,
 [ὅσσον ἐπὶ φλόξ] ἤλθε, βαθεῖά τε κάππεσε τέφρῃ·
 [κλαίοντες δ' ἐ]τάραιο δαΐφρονος ὅστέα λευκά

Hibeh frg. 24

-
 265 [τῶι πρῶτῳ· ἀτὰρ αὖ τῶι] δευ[τέ]ρ[ῳ] ἵππον ἔ[θη]κεν
 [ἔξέτε' ἀδμή]την, βρέφ[ος] ἡμίονον κυέουσα[ν·]
 [αὐτὰρ τῶι τριτ]άτῳ ἄπυρογ κατέθηκε λέβ[η]τα
 [καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχα]νδ[ρότ]α, λευκὸν ἔτ' αὐτ[ῷ]σ·

Hibeh frg. 25

-
 276 [ἴσ]τε γὰρ [ὅ]σσον [ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοί τε [γάρ] εἰσι, Ποσειδάων δὲ πόρ' αὐτοῦσ
 πατρὶ ἐμῶι Πηλῆ[ϊ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν·
 278a ὥς τῷ γ' ἀθάνατοι κ[αὶ] ἀγήραοι, οὐδὲ ἔοικεν
 278b θνητοῦσ ἀθανάτοισι [δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μ[ενέω] καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τοῖοι γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχο[ιο,
^{γρ M. 1}
 ἥπιου, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον